

Laat mij niet
kiezen.

Laat mij niet
kiezen.

Sylvia van der Meer

Author: Sylvia van der Meer
Coverdesign: Ronald van der Meer
ISBN: 9789463183024
© Sylvia van der Meer

Dit boek is voor iedereen die ooit het verdriet van een
scheiding heeft moeten doorstaan.

Hoofdstuk 1

Zijn hand voelt zacht, warm en klam van het zweet. Ik knijp er even in, maar niet te hard. Niet te geloven dat dit ons overkomt! Dit moet het gelukkigste moment van mijn leven zijn. Stralend kijk ik naar mijn beste vriendin. Claire lacht ook van oor tot oor. Nog geen minuut terug heeft zij Glenn, onze grote liefde, een hand gegeven. Hij is een singer songwriter uit Groot Brittannië die dankzij Ed Sheeran is doorgebroken bij het grote publiek. Mijn hele lijf trilt, ik ben bang dat mijn benen het gaan begeven. Andere fans proberen ook dichterbij te komen waardoor ik word weggeduwd. Mijn hand glijd uit die van Glenn. Het moment is voorbij.

Het felle licht van mijn mobieltje doet pijn aan mijn ogen. Met dikke zwarte cijfers geeft mijn mobiel aan dat het half één in de nacht is. Het is druk op de stoep. De concertzaal loopt leeg en iedereen loopt door elkaar heen. In gedachte sta ik nog vooraan bij het podium, heb ik zijn hand in de mijne en hoor ik de stem van Glenn nog steeds mijn oren strelen.

Door een zacht aanhoudend piepje in mijn oren hoor ik Claire iets tegen mij zeggen maar het komt niet direct aan.

'Wat zei je? Ik verstond je niet.'

'O mijn God! Was dat niet het meest geweldige optreden dat wij ooit van Glenn gezien hebben? Hij is zo sexy!'

Claire heeft nog net geen hartjes als ogen.

Ik kijk mijn beste vriendin stralend aan. 'Absoluut! En hij was zo dichtbij, ik weet zeker dat er mooie foto's tussen zitten. Als er echt een hele mooie foto tussen zit, laat ik hem als poster uitprinten.'

'Dat is een super idee. Ik ga dat misschien ook doen, maar dan wel met een andere foto. Ik wil je idee niet helemaal pikken.' zegt Claire opgetogen.

'Van mij mag het hoor. We zijn tenslotte toch ook samen naar het concert geweest dus kunnen we ook dezelfde poster als herinnering hebben. We hebben beide toch al een ander T-shirt gekocht.' Ik wijs nog even naar de T-shirts die wij over onze topjes hebben aangetrokken. Claire pakt mijn arm en steekt die van haar erdoorheen. 'Zo is dat. Laten we hopen dat je vader niet helemaal achter in de rij met wachtende auto's staat. Ik ben hartstikke moe van al het dansen, maar moet eerst thuis aan mijn moeder alle toffe momenten vertellen voor ik naar bed kan.' Ik wijs naar een auto iets verderop. 'Je hebt geluk, ik zie de auto al.'

Terwijl we arm in arm naar de auto lopen, trek ik mijn jas wat strakker om me heen. De zachte wind van vanmiddag heeft plaatsgemaakt voor een ijzige wind met de belofte op koude dagen.

'Hoi meiden, hebben jullie een fijne avond gehad?' vraagt mijn vader zodra we de deuren openen.

'Het was geweldig!' roepen we in koor.

De rest van de rit is het stil in de auto en dat vind ik fijn. Het geeft mij de ruimte om na te genieten van mijn favoriete momenten van de avond. De stilte tijdens zijn nummer 'My forever love' die hij op de piano speelde, en het absolute hoogtepunt van de avond toen hij Claire en mij een hand gaf. Mijn hart maakt weer een sprongetje nu ik eraan denk.

Pas wanneer mijn vader de auto uitzet en het gebrom van de motor stopt, heb ik door dat we al bij het huis van Claire zijn aangekomen. Haar moeder staat in de deuropening al op haar te wachten. Ik stap uit de auto om straks voor in de auto plaats te nemen naast mijn vader.

'Dank u wel meneer Van der Waal.' zegt Claire voordat ze de deur sluit.

'Geen dank Claire, ik doe het graag.'

Ik loop naar Claire en geef haar een dikke knuffel. 'Dit was echt één van mijn meest favoriete avonden.' zeg ik met grote glimlach.

'Van mij ook. Ik ga snel alles aan mijn moeder vertellen. Gelukkig kunnen we morgen lekker uitslapen. Tot maandag.'

Ik kijk Claire na terwijl ze vrolijk naar haar moeder rent en stap daarna de auto in. Claire heeft gescheiden ouders. Ze gaan goed met elkaar om, maar dingen als Claire ophalen van een concert doet haar vader niet. Haar moeder heeft geen auto en moet thuisblijven bij haar kleine broertje.

'Fijn dat je Claire ook naar huis wilde brengen pap.'

Mijn vader heeft zijn gezicht in zijn handen en wrijft vervolgens in zijn ogen. 'Het is geen moeite.' Hij legt zijn hand op mijn knie en geeft er een knijpje in. Ik kijk eens goed naar mijn vader. Hij ziet er de laatste tijd moe uit en de randen onder zijn ogen lijken steeds donkerder te worden. En dan zie ik het.

'Pap?' vraag ik plagerig.

'Ja meisje?'

'Ben je je vergeten om te kleden thuis? Je hebt je pak nog aan.'

Alsof hij even moet checken waar ik het over heb, laat hij zijn ogen over zijn benen en armen glijden en kijkt vervolgens naar zijn vermoeide gezicht in de achteruitkijkspiegel.

'Ik ben vanuit kantoor doorgereden naar jullie concert. Ik moest overwerken.' zucht hij.

De laatste woorden versta ik nauwelijks, omdat pap ze tijdens een grote lange gaap uitspreekt.

'Overwerken? Tot half 12 in de avond? Het is een uur rijden naar het concertgebouw vanaf je kantoor.' Ik gun hem een blik vol medelijden. 'Ze worden steeds gekker op je werk. Je werkt al zoveel over en nu ook tot zo laat?'

'Maak je er maar niet druk over. Alles is nu afgerond met die buitenlandse klant, dus we kunnen genieten van het weekend.' Om aan te geven dat het gesprek over is, gaat mijn vader recht in zijn stoel zitten en start de auto.

De gordijnen van ons huis zijn dicht. Ik ga ervan uit dat mijn moeder en zusje al in bed liggen. Ik probeer zo stil mogelijk de deur open te maken. Voor ik de sleutel goed in het slot heb gekregen zwaait de deur open. Aan de andere kant van de deur staat mijn moeder. 'Hoe was het concert? Ik wil er alles over horen. Er staat al limonade klaar op de keukentafel.'

'Ik dacht dat je al naar bed was.' zeg ik verbaasd.

'Ik heb speciaal op je gewacht.' Ze doet een stap opzij zodat ik langs haar naar binnen kan lopen.

De deur van de garage naast ons huis valt met een klik in het slot, kort erna hoor ik de voetstappen van mijn vader. In de stilte lijkt het grind onder zijn voeten extra veel lawaai te maken. Mijn ouders zeggen elkaar gedag en kussen elkaar. Mam ziet er verdrietig uit. Dat zal vast de vermoeidheid zijn, normaal gaat ze rond elf uur naar bed.

Ik trek mijn jas uit, hang hem achter mijn moeder aan de kapstok en loop de gang door langs de woonkamer naar achteren de keuken in. Ik ga aan de overkant van de grote tafel voor acht personen zitten en zorg ervoor dat mijn ouders mijn nieuwe T-shirt goed kunnen zien. De cola die mijn moeder had klaargezet, is nog lekker koud en ik wacht tot mijn ouders de keuken in komen.

Het wachten duurt me eigenlijk te lang en ik heb mijn glas ook al leeggedronken. Met een nieuw gevuld glas cola in de hand, loop ik weer terug de gang in. Mijn ouders zijn druk met elkaar aan het fluisteren.

'Is alles goed?' vraag ik voorzichtig.

Twee geschrokken gezichten draaien mijn kant op. Mijn moeder is de eerste die weer een lach op haar gezicht tovert. 'Tof T-shirt.' Ze knikt in mijn richting. Ze kijkt nog even naar mijn vader en loopt dan naar de keuken.

'Is alles oké?' probeer ik nog een keer.

'Ja, geen zorgen,' zegt mijn vader. 'Je moeder begint me te missen met al dat overwerken van de laatste weken.' Dan lacht hij zwakjes. Hij is ook zo moe. 'Kom, we willen alles over je avond horen.'

Mijn vader neemt in de keuken plaats naast mijn moeder en legt zijn hand boven op die van haar. Gespannen kijk ik

toe. Het gesprek in de gang zag er verhit uit. Mijn moeder laat haar hand onder die van mijn vader liggen en lacht naar me. Opgelucht ga ik tegenover ze zitten en vertel over mijn avond. Er wordt enthousiast gereageerd op het nieuws dat Claire en ik een plekje helemaal vooraan hadden bemachtigd en dat we alle liedjes hebben kunnen meezingen. Mijn ouders glunderen van trots wanneer ik vertel dat Glenn ons ook een hand heeft gegeven!

Als ik naar bed ga, heeft mijn vader zijn arm om mijn moeder heen geslagen en geeft haar een kus op haar wang. Met een gelukkig gevoel loop ik de keuken uit, de hal in en de trap op naar boven. Mijn moeder is inderdaad al het overwerken zat. Ik spiek nog even bij mijn zusje, maar Sara is al diep in slaap.

De geur van warme wafels en het gerinkel vanuit de bestekbak maken me wakker. Het licht dat vanuit een kiertje tussen mijn gordijnen door op mijn gezicht valt, is fel. Met een kreun trek ik de dekens over mijn hoofd en probeer weer in slaap te vallen. Terwijl ik net in een comfortabele positie lig, begint de druk op mijn blaas toe te nemen en mijn maag hard te knorren. Ik zucht eens diep en stap uit bed, mijn lange blonde haar plakt als een vogelnest van klitten aan mijn nek.

In de keuken word ik meteen overspoeld met vragen van Sara over het concert.

'Hoe was Glenn? Was hij goed? Heeft hij nog 'My forever love' gezongen? Stond je dichtbij?' Mijn zusje ratelt maar door.

'Goedemorgen!' roep ik terwijl ik een ontbijtbord pak. Mijn zusje heeft geen tijd voor beschaafdheden en dringt aan.

'Nou? Vertel, ik heb nog niets gehoord. Papa wilt niets vertellen. Hij zegt dat jij het zelf moet vertellen.'

'Hij was geweldig.' Zeg ik stralend. 'Hij heeft alle liedjes van zijn nieuwe album gezongen. 'My forever love' deed hij zelfs op de piano. We stonden zelfs helemaal vooraan!' Sara kijkt opgetogen en teleurgesteld tegelijk. 'Heb je hem aangeraakt?' vraagt ze voorzichtig.

'Ja, Claire en ik hebben een hand gekregen!' Ik voel mijn wangen rood worden van opwinding.

'O mijn God! Welke hand heeft hij aangeraakt?' Met grote ogen kijkt Sara me aan.

Ik steek mijn rechterhand omhoog. Sara vliegt op me af en pakt mijn hand stevig vast. 'Wauw! Ik kan gewoon zijn warmte voelen! Je mag deze hand echt nooit, nooit, nooit meer wassen, beloofd?.'

'Helaas zal dat toch echt een keer moeten.' Ik kijk mijn zusje teleurgesteld aan.

'Als ik eindelijk oud genoeg ben om mee te gaan en hij geeft mij een hand dan was ik hem echt nooit meer!'

'Bah, dan geef ik jou geen knuffels meer. Dat gaat enorm stinken.' We schieten allemaal in de lach.

Geschrokken kijken we allemaal naar het aanrecht als het brandalarm in de keuken afgaat. Rook kringelt uit het wafelijzer omhoog. Mijn vader springt overeind, rent de keuken door en trekt vloekend de stekker uit het stopcontact. Sara maakt het wafelijzer open. Het zwarte smurrie plakt aan beide ijzers wat voor smerige plakkerige slierten zorgt.

'Bah. Ik heb even geen eetlust meer.' zeg ik met een vertrokken gezicht.

'Nee? Wat flauw! Deze wafel brandt aan door de liefde waarmee het gemaakt is hoor!' Sara kijkt me teatraal gekwetst aan.

'Hm, nee bedankt. Ik eet wel een broodje.' We schieten weer in de lach.

Wanneer ik de laatste borden in de kast zet heb ik door dat mijn vader er stillletjes vandoor is gegaan.

'Waar is pa?' Ik kijk mijn zusje vragend aan.

'Hij is naar zijn werkkamer gegaan, toen wij begonnen met schoonmaken.' De bezorgde blik van Sara zorgt voor een knoop in mijn maag. 'Mama is vanmorgen vroeg weggegaan. Ik werd wakker van de voordeur die dichtviel en zag haar in de auto stappen bij tante Lia.'

'Wat? Is mam winkelen met tante Lia zonder ons?' Ik kan mijn teleurstelling niet verbergen. 'Wanneer gaan wij onze nagels weer eens doen?'

'Ik denk,' begint mijn zusje voorzichtig. 'Dat mam even alleen met haar zus wil zijn.'

'Waarom denk je dat? We hebben het toch altijd leuk met ons vieren?'

'Mam was gisteravond aan het huilen. Ik vroeg wat er aan de hand was maar ze gaf geen antwoord. Ik denk dat ze mij niet eens hoorde.'

De knoop in mijn maag begint zich langzaam strakker te trekken. Mijn gedachtes gaan naar het verhitte gesprek tussen mijn ouders van gisteravond.

'Pap en mam hadden gisteravond wel een discussie toen we terugkwamen van het concert. Ze had gezegd dat ze pap begint te missen met al dat overwerken van de laatste weken. Dat zou het kunnen zijn.' Ik staar naar mijn zusje in de hoop bevestiging te krijgen op wat ik zojuist zei. Ze lijkt er even over na te denken en kijkt er heel geconcentreerd bij.

Sinds wanneer kan ik eigenlijk een serieus gesprek met Sara voeren? Ze begint echt al een jonge dame te worden.

'Het zou kunnen, alleen had mama een brief in haar handen. Ik heb eigenlijk het idee dat ze vanwege de brief moest huilen.'

'Weet je van wie de brief was?' Direct brand er een heftige nieuwsgierigheid binnen in me.

'Nee, dat kon ik niet zien. De brief is ook opgeruimd. Ik kon hem vanmorgen nergens vinden.' zucht Sara.

Ik krijg ondanks het slechte onderbuikgevoel een glimlach om mijn mond. 'Kleine spion. Maak je maar niet al te druk, na de discussie gisteravond zaten ze gewoon te knuffelen in de keuken, zoals altijd.'

Sara loopt op me af en geeft me een knuffel. 'Misschien heb je gelijk, die brief kan ook over iets heel anders gaan. Een oude vriendin bijvoorbeeld, waar wat mee is gebeurd.'

'Precies, en nu je het zegt, misschien gaat het wel om een oude vriendin van mama en tante Lia. Dat zou verklaren waarom ze een dagje zonder ons wilde hebben.'

'Vanessa?' Sara kijkt me met grote vragende ogen aan. 'Ik weet dat je de regel hebt dat zaterdag een schoolvrije dag is, maar ik heb maandag een toets aardrijkskunde en

ik begrijp niets van dat loefzijde en lijszijde gedoe. Wil je mij alsjeblieft helpen?'

Eigenlijk heb ik er inderdaad totaal geen zin in. Ik wil het liefst aan mijn vader vragen wat er allemaal aan de hand is. Maar de afleiding lijkt me ook wel even fijn, dat is in ieder geval beter dan piekeren en wachten tot mijn moeder thuis is. Sara snapt echt niets van aardrijkskunde.

We oefenen tot pap ons roept voor het avondeten. Tijdens het avondeten is het akelig stil. Pap heeft nog steeds donkere randen onder zijn ogen en heeft de hele dag op zijn werkkamer gezeten. Als Sara of ik iets vragen krijgen we een snauw of een half antwoord. Zodra pap zijn pizza op heeft, vertrekt hij weer naar zijn werkkamer. Sara kijkt me sip aan.

'Waar blijft mam?'

'Geen idee Sara. Ik vind het allemaal maar raar.' Ik pak mijn telefoon en stuur een bericht naar mam.

Hoi mam.

Waar ben je?

x V

Even blijf ik naar mijn telefoon staren, maar na een paar minuten heeft ze het bericht nog steeds niet gelezen. Ik leg de telefoon op tafel, zodat ik hem hoor afgaan wanneer ze een bericht terugstuurt. Na het opruimen van de pizzadozen pak ik een spel uit de kast. 'Zullen we samen een spel spelen?'

'Ja leuk!' Sara pakt enthousiast de doos monopoly aan. Ik loop de keuken uit naar de werkkamer van mijn vader en klop zachtjes op de deur. Geen antwoord. Dan klop ik wat harder en doe de deur open. Mijn vader kijkt geschrokken op van zijn laptop en klapt hem meteen dicht.

'Kan je niet kloppen?' Hij kijkt me met een vuurrood hoofd van ergernis aan.

Geschrokken van zijn felheid doe ik een stap terug de gang op. 'Dat heb ik gedaan. Twee keer zelfs.'

Pap laat zijn gezicht in zijn handen vallen en knijpt in de brug van zijn neus. 'Oh, Als ik de volgende keer niet reageer, laat me dan maar met rust.'

'Sorry.' Mijn wangen gloeien en ik weet dat ik minstens net zo rood ben aangelopen als mijn vader. 'Sara en ik gaan monopoly spelen, doe je mee?'

'Nee, ik ben druk bezig. Speel maar samen met je zusje.' Teleurgesteld doe ik de deur van zijn werkkamer dicht. Stemmen achter de voordeur trekken mijn aandacht. Een hoop gelach wordt gevolgd door gerommel aan het slot. Ik doe een stap in de richting van de deur om open te doen als er al een kier verschijnt. Mijn moeder strompelt gierend van het lachen naar binnen, achter haar volgt een wat stillere tante Lia. Mijn moeder blijft bij de kapstok staan terwijl ze haar jas aan een haakje probeert te hangen maar er steeds naast zit. Tante Lia pakt de jas van mama over en hangt hem dan op. Inmiddels is Sara ook op het geluid af gekomen.

'Mama?' Ineens klinkt Sara weer als het jonge meisje dat ze is.

Mam draait zich naar ons toe, een mierzoete geur walmt ons tegemoet. Met een glazige blik in haar ogen en onstabiel op haar hakken doet ze een paar stappen onze kant op. 'Hoi Meiden!' Schijnbaar schrikt ze van haar eigen harde stem en begint te giechelen. Dan fluistert ze verder. 'Ik heb cadeautjes voor jullie meegenomen. Shhh.' Ze werpt een blik op de deur van mijn vaders werkkamer. 'Niet doorvertellen. Ik heb niets voor jullie vader gekocht. Hahahahaha' Ze moet zo hard lachen dat ze naar voren struikelt. Verward kijk ik naar Sara die half verstopt achter mij staat.

'Ben je dronken?' vraag ik verbaasd. Mijn moeder drinkt bijna nooit.

'Je moeder heeft een wijntje teveel op ja.' Tante Lia pakt mijn moeder bij haar middel en duwt haar richting de trap. 'Ik help haar naar bed, breng jij maar een glas water moppie.' Tante Lia schenkt me een knipoog.

'Zal ik pa ook naar boven sturen om je te helpen?'

'Nee, wij redden het wel met zijn tweeën.' Dan slaat ze een arm van mijn moeder over haar schouders en strompelen ze samen de trap op.

Tante Lia blijft niet lang. Zodra mijn moeder in bed ligt en het glas water gedronken heeft, neemt ze afscheid.

'Wat is er aan de hand tante Lia?' Die vraag brandt al de hele dag op mijn tong.

Een diepe zucht en een kus op mijn wang is het antwoord dat ik krijg. Dan trekt ze de voordeur achter zich dicht. Ik ben woest. Wat is dit voor een behandeling? Het liefst wil ik schreeuwen dat ik geen klein kind meer ben en recht heb op een antwoord. Maar een antwoord zal ik niet krijgen. En schreeuwen maakt mijn vader alleen maar kwaad.

In bed lig ik alleen maar naar het plafond te staren. Ik heb wel duizend vragen en losse flarden aan informatie die ik niet aan elkaar kan knopen. Toch doe ik een poging. Pap werkt veel en laat waardoor mam hem mist. Pap heeft geheimen anders klapt hij zijn laptop niet haastig dicht en mam zal niet veel drinken als ze pap alleen maar mist. Dan is er nog die mysterieuze brief. Alle gedachtes duizelen me en ik val uiteindelijk in een rusteloze slaap.

'Vanessa! Word wakker!' Sara staat naast me. Ze huilt.

'Wat is er?'

'Schuif op, ik wil bij jou liggen.'

Verbaasd schuif ik naar de koude kant van mijn tweepersoonsbed. 'Dat is lang geleden. Gaat het wel goed met je?'

'Papa en mama zijn ruzie aan het maken.' Snikt ze. Ik trek Sara dicht tegen me aan. Dan hoor ik het gemompel uit de slaapkamer recht tegenover de mijne komen. Ze praten niet hard genoeg om het te verstaan. Maar aan de klank is te horen dat het geen leuk gesprek is.

'Maak je niet druk, Saartje. Ruzie hoort ook bij een huwelijk.'

'Maar ze hebben nooit ruzie.'

'Niet als wij erbij zijn. Maar ze hebben vast wel eens ruzie.' Ik probeer overtuigd te klinken, toch knaagt het aan

me. Sara heeft een punt, ik heb pap en mam nooit ruzie zien of horen maken.

Het kleine smalle lichaam van mijn zusje schokt met elke snik. Ik blijf wakker tot haar ademhaling rustig is geworden en ik zeker weet dat ze slaapt. Pas dan durf ik mijn eigen gevoelens los te laten. Een eenzame druppel glijdt uit mijn ooghoek, eerst langs mijn oor, dan het kussen op. Ik kijk naar mijn wekker. 05:30 uur.

In de ochtend rekken Sara en ik tijd. We staan langer onder de douche, doen langer om ons haar te stijlen en onze tanden te poetsen. Wanneer er niets meer te doen is kijken we elkaar aan. We zuchten diep en lopen dan mijn slaapkamer uit.

Op de trap naar beneden voelen we de spanning in de lucht toenemen. Het is doodstil in huis maar toch voelen we dat er mensen in de keuken zitten. Mijn vader en moeder zitten beide tegenover elkaar en kijken ons aan als we binnen komen. Mijn moeder begint zachtjes te huilen en mijn vader slaakt een diepe zucht.

'Ga maar zitten, we moeten iets met jullie bespreken.'
Sara gaat naast mam zitten en legt een hand op haar schouder om haar te troosten. Ik neem plaats naast mijn vader. Alles lijkt in slow motion te gebeuren. Met een slome lage stem hoor ik mijn vader tegen ons praten.

'Ik kan er doekjes om gaan binden of het mooi verpakken, maar laten we eerlijk blijven tegen elkaar. Mama en ik willen dat jullie weten dat we zielsveel van jullie houden en dat ons besluit niets met jullie te maken heeft. Na veel lange gesprekken zijn mama en ik tot de conclusie gekomen dat we niet langer bij elkaar kunnen blijven.'
Daar is het. Nu komen de drie woorden waar Sara zo bang voor was vannacht, de woorden die Claire onmenselijk veel pijn en huilbuien hadden gegeven. Ik houd mijn adem in.

'We gaan scheiden.'

Een enorme pijn breekt los in mijn binnenste, alle lucht wordt uit mijn longen geslagen en mijn maaginhoud vecht zich een weg naar boven.

Hoofdstuk 2

Sara valt in de armen van mama. Het geluid dat ze maakt, lijkt niet eens meer op huilen. Het is een hartverscheurende kreet. Mijn hersenen werken op volle toeren. Ik wil iets zeggen, vragen stellen, maar het lukt me niet. Mijn lichaam werkt niet mee, ik ben verlamd. Mijn blik staat vast op de beker die voor mijn moeder op tafel staat. Het is haar vaste ochtendbeker. Ik vraag me af of ze bewust deze beker elke dag gebruikt of dat het gewoon een fijne beker is. De woorden op de beker beginnen langzaam tot me door te dringen. De ironie ervan snijdt door mijn ziel. Op de beker staat in rode sierlijke letters "De beste vrouw van de wereld". Je kent ze wel, van die goedkope valentijn bekers die je vanaf begin februari op elke straathoek kan kopen.

Mijn vader legt zijn hand op mijn arm. 'Gaat het wel?' Alsof ik me aan zijn aanraking brand, trek ik mijn arm onder zijn hand vandaan. Ik spring op van de stoel. 'Nee. Nee, nee, nee, nee! Dit kunnen jullie niet menen! Hoe kunnen jullie ons dit aandoen? Waar slaat dit op? Hebben jullie wel een reden?' Bij de laatste zin stomp ik bij elk woord met mijn vuisten op de tafel.

Dikke tranen stromen over mijn wangen. Sara laat mama los en loopt met gespreide armen op mij af. We geven elkaar een stevige knuffel. Wanneer ik buk om mijn hoofd op haar schouder te leggen voel ik een golf vanuit mijn maag omhoog komen. Snel sla ik mijn hand voor mijn mond. De toilet ga ik niet meer halen. In paniek kijk ik om me heen. Ik ren naar het aanrecht waar ik in de gootsteen begin te spugen en draai de kraan open. Ik heb nog niet eens ontbeten. Een vreselijk zuur, geel goedje stroomt mijn mond uit. Mijn lichaam blijft hevig schokken en kokhalzen tot er echt niets meer uit komt.

Zodra het kokhalzen ook gestopt is, draai ik met trillerige hand de kraan weer dicht. In de la naast het gootsteen

liggen verpakkingen met nieuwe tandenborstels. Gelukkig hebben we altijd een voorraad in huis. Snel pak ik er één en poets mijn tanden.

'Schenk even iets te drinken in voor jou en je zusje.' Mijn vader zijn stem klinkt ijszig kalm. 'We hebben een hoop met elkaar te bespreken.'

Voor Sara schenk ik een glas vol met appelsap en voor mezelf vul ik een glas met water. Appelsap vlak na het tandenpoetsen is smerig. Ik ga weer aan tafel zitten en er valt een akelige stilte.

'Wat valt er te bespreken dan?' vraag ik voorzichtig.

'Mama en ik willen jullie duidelijk maken dat we alles zo rustig en normaal mogelijk willen laten verlopen. We weten dat het jullie alsnog veel verdriet en pijn zal opleveren. Daarom beloven wij jullie niet in ongemakkelijke situaties zullen plaatsen. We gaan er geen vechtscheiding van maken.'

Met een klap zet Sara haar lege glas weer op tafel. 'Nou, is dat even mooi?' Ze is woedend. 'Wat gaan we hier dan van maken? Een pechscheiding?' Nu begint ze te schreeuwen. 'Goh, is dat even pech hebben. Je ouders gaan scheiden. Jammer joh!' Haar gezicht verkleurt van vuurrood naar lijkbleek.

'Saartje, laten we even luisteren naar wat ze te zeggen hebben.' Ik steek mijn arm naar haar uit. Sara staat op, ik denk dat ze naar me toe komt maar ze rent me voorbij de keuken uit.

'Sara! Sara?' Mijn vader loopt achter haar aan de gang in. Het enige antwoord dat hij terugkrijgt, is een slaapkamerdeur die Sara hard dichtgooit.

Met hangende schouders loopt mijn vader terug de keuken in en komt weer naast me zitten.

'Hebben jullie wel alles geprobeerd om dit te voorkomen?' vraag ik. Ik hoopte dat mijn stem sterk en volwassen zou klinken maar de woorden komen er zacht en trillerig uit.

'Ja schat, echt alles.' mijn moeder pakt over de tafel heen mijn hand vast en geeft er een kneepje in.

'Maar ik heb jullie nooit over therapie horen praten. Is dat geen idee? Om eerst nog therapie te proberen?'

Mijn vader legt zijn arm om me heen. Dit keer laat ik het toe, het troost me. 'We hebben alles, echt alles al geprobeerd schat.'

'Maar geen therapie.' zeg ik teleurgesteld.

'Zelfs therapie.' fluistert mijn moeder.

Ik vecht tegen mijn tranen, ik wil sterk blijven. 'Maar, wanneer dan? Jullie waren altijd aan het werk.'

'Op de donderdagochtenden, wanneer jij en Sara op school waren, gingen papa en ik naar een therapeut.'

Het laatste sprankje hoop in mijn binnenste knapt. Ik had echt zo gehoopt dat dit nog een uitweg kon bieden. Weer verlies ik mijn zelfbeheersing en begin ik te schreeuwen. 'Wat zijn jullie oneerlijk! Jullie hebben al die tijd tegen ons gelogen en toneel gespeeld!'

'Nee lieverd. We hebben juist geprobeerd jullie te beschermen. Mama en ik wilden jullie absoluut niet tussen ons in plaatsen.' Mijn vader gaat er steeds bleker uitzien. Maar mijn woede is onbeheersbaar geworden.

'Dat is dan lekker gelukt, want we zitten er midden in!' Voorzichtig schuif ik onder de arm van mijn vader vandaan en trek mijn hand uit die van mijn moeder.

Ik voel me leeg en slap. Een week slapen klinkt als muziek in mijn oren. De trap is zwaar, elke trede die ik omhoog wil, moet ik me voortslepen.

Ik stop bij de enige dichte deur op de gang. Zachtjes klopt ik aan en open dan de deur. Twee lege ogen staren me vanaf het bed aan. Sara heeft haar armen stevig om haar knuffel heen geslagen. Het is een witte eenhoorn met regenboog haar en een hoorn met glitters op haar hoofd.

'Gaat het een beetje?' Achter mij valt de deur zacht dicht en ik doe een stap in haar richting. Langzaam schudt Sara van niet.

'Mag ik bij je komen liggen?' Sara knikt en ik kruip naast haar op haar smalle eenpersoonsbed. Sara kruipt dicht tegen me aan, ik sla mijn arm om haar en haar eenhoorn heen. Met mijn hand streel ik door het zachte regenboog haar.

Na een paar uur word ik wakker. Sara en haar eenhoorn liggen nog steeds dicht tegen me aan. Voorzichtig maak ik

me los van mijn zusje en kruip het bed en haar kamer uit. In de hal blijf ik boven aan de trap even staan luisteren. Het is doodstil in huis. In mijn eigen slaapkamer zoek ik naar mijn mobieltje. Ik wil Claire spreken. Mijn wekker geeft aan dat het 16:30 uur is. Mooi, dan zijn ze nog niet aan het eten.

'Hey!' Claire klinkt heel vrolijk. Ik voel me bijna schuldig dat ik met dit rotnieuws bel.

'Hoi Claire.' mijn stem breekt en ik begin te huilen. Ergens verbaast het mij dat ik nog steeds tranen kan produceren. Raken die dan nooit op?

'Wat is er? Moet ik naar je toekomen?'

Ik haal een paar keer diep adem voordat ik normaal kan antwoorden. 'Nee, dank je wel. Maar ik moet je wel iets vertellen.'

'Ik ben er voor je, wat je ook nodig hebt.' Claire klinkt rustig. Dat geeft mij de steun die ik nodig heb om mijn verhaal te doen.

'Het spijt me zo dat ik jou hiermee moet lastig vallen, maar ik weet gewoon echt niet met wie ik hier anders over kan praten. Vanmorgen hebben we hier thuis met zijn allen een gesprek gehad. Mijn ouders gaan scheiden.'

'Wat?' Claire weet overduidelijk even niet wat ze moet zeggen, want er valt een stilte. Het is gelukkig geen ongemakkelijke stilte. Ze is nog steeds aan de andere kant hoorbaar en dat geeft mij al steun. Dat ze luistert en geduldig wacht tot ik mezelf weer bij elkaar geraapt heb.

'Ja.' Ik slaak een diepe zucht. 'Schijnbaar gaat het al een tijdje niet goed.'

'Dat meen je niet? Je ouders zijn gek op elkaar. En je mag mij hier gewoon mee lastigvallen, daar zijn we vriendinnen voor.'

Ik moet licht glimlachen. Ze is echt mijn beste vriendin. 'Daar was ik dus ook van overtuigd, dat mijn ouders nooit ruzie hadden. Tenminste, niet waar Sara en ik bij waren. Ik snap er niets van.'

'Hebben ze verteld wat de reden is? Komt het door het overwerken van je vader? Hij had vrijdagavond zijn pak nog aan toen hij ons kwam ophalen.'